

въ редъ, доколкото можахъ да я прѣгледамъ. Обаче снѣгътъ се усиляше и почна да засипва линията; вѣтрътъ навѣваше дълбоки прѣспи по ровоетѣ и дори по самата линия. Не ме сдържа навлѣзохъ малко и въ любимата ми гора, но снѣгътъ изъ борветѣ бѣше така дълбокъ, че се изморихъ и трѣбваше да седна.

Почна да се смрачава.

Слѣдъ единъ часъ ше мине бързиятъ влакъ. Като бодъръ на поста си войникъ, азъ стояхъ прѣдъ кантона и се вслушвахъ въ грозния вой на снѣжната фъртуна.

Изеднѣжъ глухъ ударъ разтърси земята. Обърнахъ се къмъ моста: грамадна черна скала се бѣше изтъркулила върху желѣзопътната линия.

Изгубихъ за моментъ куражъ. Погледнахъ часовника: още 10 минути и влакътъ ще изсвири изъ тъмния проходъ... Черната му снага, бѣлваща огнени искри и димъ, ше пролѣти вихрено край кантона и... ше се сблъска съ канарата! Не помня ясно що съмъ правилъ въ тѣзи 10 минути. Помня само, че веднага нагазихъ въ дълбокия снѣгъ: падахъ, ставахъ, задушавахъ се отъ умора и ужасъ. Дойдохъ до скалата; тя бѣше по-висока отъ менъ. Изгубихъ и фенерчето; но какво можеше да ми помогне малкото фенерче въ тази грозна виелица! Снѣгътъ почваше да я обвива съ бѣла покривка. Не, машинистътъ нѣма да я види!

— Сигналъ! Сигналъ! Само този дума остана въ съзнанието ми. Но съ що да дамъ сигналъ? Веднага драснахъ една клечка отъ бенгалския огънь. Ярко пламна тя — но нищо не видѣхъ, освѣтъ хилядитѣ червени снѣжинки, които лудо се сипѣха и виѣха въ въздуха около мене. Сега?.. Да викамъ? Викнахъ — кой ще ме чуе? Азъ едва самъ се чувамъ. Секундитѣ вървѣха, бѣгаха. Ето, има още нѣколко секунди.

Единъ мигъ — и свирка на локомотивъ се обади; чу се и грохота на идващия влакъ. Двѣ свѣтли очи летѣха къмъ менъ по линията. Мълнийна мисълъ озари съзнанието ми: ще си запала новото палто! Въ мигъ го сблъкохъ. Петъ-шестъ клечки отъ бенгалския огънь пламнаха въ ржцѣтъ ми. Развѣхъ изъ въздуха пламналото палто. Пламакътъ се усили: ржцѣтъ ме заболѣха. Не помня друго нищо — освѣтъ двѣтъ огнени очи, които летѣха съ страшенъ устремъ къмъ менъ... срѣщу скалата.

Паднахъ съмъ билъ въ безсъзнание. Когато се свѣстихъ, усѣтихъ тежестъ въ ржцѣтъ си: тѣ бѣха привързани. Множество хора се бѣха натрупали край моето легло и край това на баща ми.

Разбрахъ, че влакътъ е спасенъ; тиха радостъ изпълни душата ми и пакъ изгубихъ съзнание.

И днесъ, дѣца, си спомнамъ всичко това така ясно, като че ли е станало вчера. А туй бѣше прѣди 25 години!... Онази нощъ рѣши и моята сѣдба. Не само че татко биде излѣкуванъ, но и много пари ни подариха спасенитѣ, пѣкъ и стипендия ми дадохъ и изучихъ инженерството.

Богу било угодно да стане така.

А. Небовъ.